O ruvanju očesa in sekanju rok Mt 27,29-30

213 Prispodoba o ruvanju očesa, sekanju roke

1 Simon Juda je rekel: »Gospod in Mojster, omenil bi še nekaj, in sicer še iz Tvoje znamenite pridige na gori. Toda iskreno povedano, sram me je to izreči, ker se bo tako moja neumnost razkrila še bolj.«
2 Jaz sem rekel: »Kaj sem torej rekel v pridigi na gori, česar še zmeraj nisi pošteno prebavil?«
3 Simon Juda je nato rekel nekoliko pobito: »Ah, govoril si o ruvanju očes in sekanju rok, če bi človeka jezilo eno ali drugo; kajti boljše naj bi bilo priti v nebesa z enim očesom in eno roko kakor v pekel z obema očesoma in rokama.
4 Dobro vem, o Gospod in Mojster, da si to mislil le duhovno - toda kljub pojasnilu, ki si nam ga dal, duhovne vsebine nismo mogli dovolj globoko dojeti, in smo nekako do dobre tri četrtine obviseli na nekakšnem dobesednem pomenu črk, pri tem pa resnično nismo razumeli, zakaj naj bi si ob nečem, kar bi žalilo oči, oči že kar izruvali, saj bi jih bilo laže oslepiti. S sekanjem rok bi bilo večinoma še slabše. Kajti prvič, človek pri sebi nima zmeraj ostre sekire, in drugič, že meni bi se slabo godilo, če bi si hotel odsekati desnico, saj bi to z levico težko spretno opravil.
5 Sicer dobro vem, o Gospod in Mojster, da sem pravkar rekel nekaj zelo neumnega in posmeha vrednega, toda kaj to koristi, saj si to Ti sam izrekel v pridigi na gori, in tega v pravem duhovnem pomenu nisem mogel razumeti. Enako velja tudi za Tvojo pridigo v Kafarnau- mu, v kateri si celo izrecno zapovedal, naj uživamo Tvoje meso in pijemo Tvojo kri, saj brez tega človek ne more prejeti večnega življenja in vstopiti v Tvoje kraljestvo.
6 To pridigo nam je razložil bistroumen gostilničar, njegovo razlago pa si nam Ti sam potrdil kot dobro in pravilno, in vsi smo bili z njo zadovoljni. Toda z izrečeno telesno pohabitvijo se nekako ne moremo sprijazniti, in če bomo pridigo na gori še naprej razširjali med ljudstvom, bi se lahko tu in tam našel kakšen slaboten človek, ki bi takšno poučevanje vzel dobesedno in ga tudi uresničil, modrejši del ljudi pa bi potem takšen nauk označil kot grozljiv in nespameten, in tako ne bi poželi veliko dobrih sadov.
7 Lahko bi se nazadnje celo zgodilo, da bi neka šibka skupnost vsa ostala brez enega očesa in ene roke, zaslepljeni pobožni starši pa bi iz previdnosti pohabljali svoje otroke, da jih oko ali roka ne bi mogla spraviti v skušnjavo.«
8 Nato sem rekel Simonu Judi (Jaz): »Glede te razlage se obrni na Mojega dragega Janeza, ki je znal to prispodobo razložiti v skladu z njeno duhovno resnico že takoj po pridigi na gori, in razločno boš videl, da nisem zahteval nobene telesne pohabitve, temveč le strog nadzor nad zmeraj svobodno človekovo voljo in človekovim razumom. Ali si razumel?«
9 Simon Juda je odgovoril: »O Gospod in Mojster, s Svojimi zadnjimi besedami si mi zadevo povsem pojasnil, zato lahko brata Janeza pustim kar pri miru. Zdaj razločno

spoznavam, da je človekov razum oko duše in njegova volja delujoča roka.
10 Človek ima dve očesi in dve roki in tako ima tudi dva razuma in dve volji, namreč dober in slab razum in tako tudi dobro in slabo voljo.
11 Kadar slab razum jezi dobrega, to človek ugotovi, in se slabega razuma znebi za zmeraj, enako lahko stori tudi z voljo; potem je že bolje samo z dobrim razumom in dobro voljo zanesljivo priti v nebeško kraljestvo kakor z obema razumoma in voljama v pekel. Mislim, da je človek, ki se glede na svojo ljubezen do sveta hitro prepusti svojemu slabemu razumu in svoji zlonamerni volji, nato pa kmalu spet svojemu dobremu razumu in dobri volji, že na tem svetu pravi skrajni hudič. Kajti kakšen drug človek, ki ima zaradi svoje prve vzgoje samo slab razum in slabo voljo, in torej ne more ravnati drugače kakor slabo, v resnici ni pravi zli hudič, temveč veliko bolj neumen hudič, za katerega Te človek še lahko zaprosi: ‘Gospod, odpusti mu in izboljšaj ga, saj doslej še ni vedel, kaj je počel!’ O Gospod in Mojster, najbolj milostno mi povej, ali sem zdaj presodil dobro in prav?«
12 Simonu Judi sem rekel (Jaz): »Zdaj si presodil prav in pravilno, opazil pa boš, da ti te presoje ni dalo tvoje meso, temveč samo Moj duh v tebi! Zato se tudi ti skušaj znebiti svojega posvetnega razuma in svoje posvetne volje, in pridobil si boš duha nebeškega razumevanja in moč nebeške volje.

Jakob Lorber
Janezov veliki evangelij
knjiga 10